

„SRDCERVŮCE, BOLESTNE ROMANTICKÉ A HLBOKŮ ĽUDSKÉ.“

–STEPHANIE GARBER, autorka bestselleru *Caraval*

MOST
CEZ
RIEKU
CHÝB

KRISTIN DWYER

MOST CEZ RIEKU CHÝB

MOST
CEZ
RIEKU
CHÝB

KRISTIN DWYER

slovar

Pre Davida, ktorý neustále nado mnou rozmýšľa.

*A rozhodne nie pre Adrienne Young, ktorá povedala,
že ak jej túto knihu venujem, kúpi si 600 výtlačkov a spáli ich.*

Táto kniha nie je ani náhodou pre teba.

Copyright © 2022 by Kristin Dwyer

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers.

Translation © Kristína Smolková 2022

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2023

ISBN 978-80-556-6103-2

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Kristin Dwyer: Some Mistakes Were Made*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperTeen, an imprint of HarperCollins Publishers,
New York, 2022, preložila Kristína Smolková.

Zodpovedná redaktorka Zuzana Studená

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2023.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

1

MYSLÍM NAŇHO.

Znova.

Vo chvíli, do ktorej sa nezmestí. Na mieste, kam ho nepozvali. A musím si dávať pozor, lebo spomienky sú ako dážd.

Sem-tam mi do mysle spadne neškodná kvapka a potom zrazu stojím pod prúdom vody.

Vrch absolventskej čiapky, ktorú držím v ruke, je prázdny. Pokrýva ju tmavozelený satén bez jedinej ozdoby. Nevyzerá ako čiapky ostatných absolventov z môjho ročníka. Ničím neodráža osobnosť toho, kto si ju nasadil na hlavu. Nič nevyzvedá o svojom majiteľovi.

Ostal by vrch mojej čiapky prázdny, keby tu bol?

Zatlačím tú myšlienku do úzadia, zhlboka sa nadýchnem a uhnem sa z chodníka. Okolo mňa sa pretlačí skupinka absolventov, keďže ja akosi dokážem zavádzať aj na obrovskom štadióne. Zdvihnem zrak k modrej oblohe, ktorá sa už sfarbuje doručova.

Západy slnka sa tu líšia od tých na stredo západe USA. Sú jasnejšie, ako keby bolo svetlo skutočne zlaté.

„Bože,“ povie jedno z dievčat, jej hlas má typickú kalifornskú melódiu. Všetci tu hovoria inak. Želám si, aby som bola doma. Želám si...

Na druhej strane zeleného futbalového trávniku zazriem Tuckera Albreyho.

Jeho sa moje želanie netýkalo.

Cestou ku mne sa prepletá pomedzi stoličky. Oči mu zakrývajú slnečné okuliare a jeho blond vlasy sú strapaté, lebo si predtým šiel zasurfovať. Tucker pôsobí, že sem patrí. Ruky má strčené vo vreckách dobre sediacich nohavíc a vrchné gombíky na košeli má rozopnuté, aby sa dal zahliadnuť kúsok jeho opálenej hrude. Vyzerá prirodzene dobre. Akoby sa ani nenarodil v rovinatej odľahlej časti Indiany, kde sme obaja vyrastali. Akoby bola južná Kalifornia jeho domovom.

Nie je.

Uškrnie sa a žmurkne na skupinku, ktorá ho míňa. Keď sa jedno z dievčat obzrie cez plece, rozchichocú sa a ja si zase raz uvedomím, aká som vďačná, že so mnou neflirtuje. Tuckerov úsmev je mocná zbraň.

Prísne sa naňho zamračím, hoci to nemyslím vážne. Takto sa správa odmala. Pohybuje sa na hranici medzi úprimnosťou a aroganciou.

Rovnako ako všetci bratia Albreyovci.

„Čo je?“ bezstarostne mykne plecami.

„Neflirtuj na mojej absolventskej slávnosti.“

„Ellis Trumanová.“ Opálenú ruku si položí na srdce. „Kedy, ak nie teraz? Kto, ak nie ja?“

Prevrátim oči. „Hľadaj si ďalšiu obeť inde.“

„Tvoj výber slov ma uráža.“ Objíme ma okolo pliec a ja pocítim veľkú úľavu, že je tu. Aspoň Tucker pri mne stojí. Tento deň

som si predstavovala stokrát, ale nikdy nie takto. Som vďačná, že jedna vec prežila minulý rok. Tucker.

Podrží pred nami mobil. „Ukáž nám svoj doklad o ukončení stredoškolského utrpenia.“

Poslúchnem.

„Nedávaj si ho pred tvár, ty trúba.“

S povzdychom spustím stredoškolský diplom nižšie, aby ma bolo vo fotoaparáte vidno. S mojimi tmavými vlasmi, ktoré nikdy nie sú ani celkom kučeravé, ani celkom rovné, s pehami, ktorým sa pri nekonečných kalifornských letách nedá vyhnúť, a s unavenými modrými očami.

Nemám náladu na úsmev.

O kúsok ďalej stojí skupinka osľňujúcich opálených blondín, ktoré nás pred chvíľou obišli. Sú upravené a dokonalé.

„Tak,“ vyhlási Tucker, „a teraz už musíš iba vyzerať aspoň trochu šťastne.“

Nahodím široký úškrn s pootvorenými ústami, ako keby som práve hovorila: *Jupí! Som voľná!*

Tucker nás odfotoí, spustí ruku a zafrfle: „S tebou je to ťažké... Vieš, že by sa dievčatá mali chcieť fotiť so sexy chalanmi?“

Zasmejem sa. Tucker nie je sexy chalan. Teda aspoň nie pre mňa. Vnímam ho v podstate ako brata. Ako svojho najlepšieho a jediného priateľa v San Diegu.

Skôr než stihnem zareagovať, obtočí sa okolo mňa pár rúk. „Dokázala si to!“

Plecia mi stuhnú a telo sa mi napne, keď dostanem od tety Courtney hlasný bozk na líce. Vzápätí na ňom zbadá rúž a s rozpačitým úsmevom sa ho pokúsi zotrieť. „Prepáč,“ zamrmle. Väčšinou sa v mojej spoločnosti pohybuje niekde medzi prehnanou priateľskosťou a prehnými obavami.

Snažím sa cítiť vďaka za všetko, čo pre mňa tento rok urobila. Dokážem sa však sústrediť len na veci, ktoré som s príchodom do Kalifornie stratila.

Prstami si zastrčí prameň hnedých vlasov za ucho a odkašle si. „Už si *absolventka*.“ Znie milo, ale nesmelo. „Aký je to pocit?“
Zlý, nič nie je, ako má byť.

Ibaže takú odpoveď nechce počuť. Dvihnem kútiky úst. „Asi dobrý.“

Pri pohľade na stravec v mojich rukách jej úsmev povädne iba trochu. Neprítomne prebehnem prstami po syntetických oranžových a bielych šnúrkach.

Tie farby neznášam, lebo sú nesprávne.

Mala to byť modrá a strieborná, farby strednej školy Sylvan Lake. „Keď budeš mať auto, môžeš si ho zavesiť na spätné zrkadlo.“ Teta sa opäť pozrie na mňa a napraví si slnečné okuliare nasadené na konci nosa. „Možno to už dnes decká nerobia.“

Ako keby som *ja* vedela, čo dnes decká robia. Zjavne jej uniklo, že tu nemám žiadnych kamarátov.

Tucker zastoná a chytí ma okolo pliec. „Tie otrasné farby si nikam nevešaj.“ Vezme moju čiapku a podrží ju pred sebou. Zaleskne sa, keď jej tmavozelená farba odrazí svetlo. „Ale aj tak by som si tú hlúpu čiapku ozdobil. Mne Dixon na moju minulý rok nakreslil fixkou penis.“

„Tucker,“ predstiera teta pohoršenie.

Tucker mi vráti čiapku. „Úprimne povedané, keď končil strednú on, nakreslil som mu zozadu na talár prsia. Všimol si to až po ceremónii.“

Mysľou mi preblesne spomienka. Dixon v ten večer hodil Tuckera do jazera a urobil mu monokel. Takmer cítim vôňu letnej trávy, keď si vybavím čosi iné.

Easton pod tmavou oblohou. Pohľad upretý na hviezdy. Chodidlá visiace z móla do vody. Pokožka tak blízko mojej, že cítim jej teplo.

Spomienka na mňa padá ako dážď a ja zavieram oči. Na toto je príliš slnečno.

„Chystáš sa na nejakú absolventskú párty?“ Teta Courtney sa ma pýta už piatykrát, akoby sa moja odpoveď mala zmeniť. „Ten chlapec spomínal, že sa niečo bude konať na pláži?“

„Chlapec?“ Tucker sa k nám nakloní. „Je pekný?“

Zľahka mu pritlačím dlaň na tvár a odtisnem ho dozadu. „Nejdem na žiadnu párty. Veď tých ľudí ani nepoznám.“

Teta zovrie červené pery do tenkej čiarky.

„Máš niečo, Tuck?“ zaujímam sa. „Mohli by sme zísť na pláž.“ Teta sa zatvári dychtivo, preto dodám: „Na inú pláž.“

Neujde mi Tuckerovo zaváhanie, kým mi odpovie. „Jasné.“

Klame o tom, že nemá plány. Vždy má čo robiť.

Na telefóne mi pípne upozornenie. @duckertucker vás označil na fotke. Otvorím ho a uvidím nás dvoch, ako sa usmievame s modrou oblohou v pozadí. Držím diplom a som oblečená vo vrcholne nelichotivom zelenom absolventskom talári.

No pôsobím šťastne. Ďalší dôkaz, že sociálne siete klamú.

Pred tromi dňami sa mi zobrazovalo množstvo presne takýchto fotiek z mojej prechádzajúcej strednej školy v Indiane. Bývalí spolužiaci mali na sebe modré taláre a úsmevy. Tiež som tak mala vyzeráť. Tiež som mala mať také fotky.

„Čo večera?“ navrhne teta Courtney.

Predstavím si, ako sedím oproti nej v reštaurácii a ona sa snaží pýtať na všetko, na čo by sa podľa nej rodič mal pýtať. Ibaže nie je moja matka. Len otcova mladšia sestra, ktorá mala tú smolu, že je jedinou dospelou osobou schopnou postarať sa o mňa. Až donedávna som ju vídala výlučne na Vianoce. Teta, ktorú stretávate

raz do roka, nie je človek, s ktorým chcete osláviť jeden z najvýznamnejších míľnikov svojho života. „Nie som veľmi hladná.“

„Och.“ Zatívri sa sklamane, no rýchlo ten výraz strasie, tak ako ja pocit viny. „Nechceš peniaze?“

„Nejaké mám,“ poviem jej. Ďalšia vec, ktorú od nej neprijímam.

„Dobre. No. Tak... asi nebuď vonku pridlhho?“ odvetí, ibaže „pridlhho“ v tomto v prípade nemá žiadny význam. Odkedy u nej bývam, nikdy som sa nevrátila po desiatej.

Tucker stále agresívne ťuká do mobilu a ja premýšľam, s kým si píše. Rýchlo však zvedavosť rozdrvím, lebo až príliš pripomína nádej. „Haló.“ Bokom narazím do jeho boku, na čo trochu zmätene zdvihne zrak.

„Prepáč,“ ospravedlní sa a strčí si mobil do vrecka. „Iba som písal...“

Chcem sa opýtať; tá otázka sa mi tisne na jazyk. Stačili by na ňu jednoduché slová. Krátke slová. Príliš ma však desí, že by skrývali viac než len otázku.

Svojej matke? Rodine? Eastonovi?

Jeho pohľad sa zmení. Vidím v ňom ľútosť a ja prehltnem frustráciu. Vždy som priťahovala súcit, ale od Tuckera to bolí viac. On by ma mal vnímať inak. On by mi mal rozumieť.

„Pláž?“

Zhlboka sa nadýchnem. „Áno.“

Nachádza sa iba dva bloky odiaľto, pretože v tomto pobrežnom mestečku v okrese San Diego je všetko „neďaleko“. Teta Courtney nám zamáva na rozlúčku, keď kráča na parkovisko, a ja sa snažím ignorovať, ako sa mi uláivilo. Je odo mňa hnusné, že vo mne podobné pocity vyvoláva osoba, ktorá sa ku mne neustále správa láskavo.

Zamierim k vlnám, zatiaľ čo Tucker sa vyberie k neustále prítomnému pojazdnému bufetu, v ktorom predávajú burrito. Tichý oceán robí taký hluk, až ho takmer nepočuť. Do takého ticha vstúpите ako do hmly a v istom bode ho prestanete počúvať a začnete ho cítiť. Zaborím si chodidlá do piesku, sledujem, ako sa slnko ponára do temnej vody.

Tucker hodí medzi nás do piesku hnedé vrečko s hranolkami a ja sa zvalím vedľa neho. Podá mi burrito. „*Al pastor*, bez ryže, bez fazule. Keďže si nechutná.“

Prehrabávam sa v masťnom vrečku. „A čo zelená salsa?“ opýtam sa.

„Povedala, že došla.“

Pozriem sa naňho. „Vieš o tom, že keď klameš, tvoj hlas znie vyššie?“

Uštipačným tónom začne napodobňovať ten môj. „Ďakujem za burrito, Tucker. Si najlepší. Ďakujem, že si sa na všetko vykašlal, aby sme šli von. Po zelenú salsu si zjdem sama, lebo nie som zbabelkyňa.“

Vydám hrdelný ston. Akoby bola salsa v tejto chvíli to najdôležitejšie a bez nej ma čakala smrť. „Vieš, že ma nenávidí. Tebe dá vždy salsu navyše.“

„Dramatické,“ zamrmle, rozbaľujúc alobal. „Nemôžem za to, že si Maria potrpí na krásne veci.“

Obaja zdvihneme burrito a Tucker nás odfoťí s vlnami v pozadí. Do popisu napíše *slávnostné burrito s mojím dievčaťom*. Odhryznem si, v podstate len z tortily, a uprene sa zadívam na obzor, zatiaľ čo sa k nám nesú hlasy ľudí šantiacich vo vode. More sa už začalo driapať na breh.

Keď zmiznú posledné zvyšky jedla, Tucker sa oprie o lakte a pozoruje západ slnka. „Čo teraz?“

Nepýta sa na dnešný večer. Ani na zajtrajšok. Pýta sa, čo budem robiť teraz, keď sa skončila škola. Teraz, keď mám osemnásť. Teraz, keď som slobodná.

Uplynulý rok života som strávila čakaním. Čakaním, kedy si konečne budem môcť vydýchnuť, lebo som od minulého leta zadržavala dych. Čakaním, kedy zabudnem na všetko, čo nemám. Čakaním, kedy zabudnem *naňho*.

S Eastonom sme po strednej vždy plánovali cestovať. Po tom, ako by nám svet prenikol do morku kostí a my by sme v ňom nechali roztrúsené kúsky seba, by sme šli na vysokú.

Spolu.

Lenže namiesto toho, aby som vyhládávala informácie o tradičnom večierku na oslavu splnu v Thajsku alebo plánovala, ako sa čo najlepšie stratiť v Prahe, som posledný rok strednej venovala snahe zistiť, kým som bez toho všetkého.

Bez Eastona.

„UCSD.“ Hoci znie skratka Kalifornskej univerzity v San Diegu ako náhodný zhuk písmen, chcem cítiť optimizmus. Na vysokej sa môžem rozhodnúť, kým chcem byť. „Toto leto pracujem a v jeseni nastúpim do školy.“

„To je všetko?“ spýta sa.

Naberiem do ruky piesok a nechám ho prúdom padať. „Možno.“

Tucker vydá tichý, zamyslený zvuk. „Je na teba hrdá.“ Nepýtam sa, koho má na mysli. Márnila by som tým čas nás oboch. Hovorí o svojej matke. „Chcela prísť.“

Samozrejme, že chcela. Ale nemá na to právo. Chodidlo si zaborím ešte hlbšie do piesku. „Veď o nič také nešlo.“

Tucker sa zasmieje, ibaže bez štipky humoru. „Si mizerná klamárika.“

Cítim potrebu ospravedlňovať sa a rozčuľuje ma to. „Urobila som všetko, čo chcela. Prišla som do Kalifornie. Ukončila som strednú školu. Prihlásila som sa na vysokú. Chcela prísť kvôli sebe. Pretože všetko dopadlo podľa jej predstáv.“

Nie som si však istá, či to dopadlo podľa mojich predstáv.

„Ellis, viem, že tomu sama neveríš, preto práve nepochovávam tvoju mŕtvolu do piesku. Moja mama ťa ľúbi. Vždy ťa ľúbila.“

Možno áno. Možno ma istý čas Sandry Albreyová ľúbila ako vlastnú dcéru, no to bolo predtým.

„Spomínal si jej UCSD?“ opýtam sa.

Otvorí ústa, ako keby sa chystal prehovoriť. Potom ich zatvorí. A zase otvorí. „Zrejme by si jej to mala povedať ty, nie?“

Najhoršie je, že má pravdu. Chcem to Sandry povedať. Chcem sa dívať, ako sa jej na tvári objaví hrdosť, hoci budem súčasne prichádzať o vlastnú. Hlboko vnútri som totiž dúfala, že si týmito úspechmi opäť získam miesto doma. Myslela som si, že ak budem dosť dobrá, dosť tichá, dosť poslušná, zaslúžim si odpustenie.

Po tom, ako dám Tuckerovi dobrú noc, umyjem si tvár a vychystám sa skoro spať, ležím a bdiem, bezsennú noc trávim predstavami o tom, ako jej poviem o UCSD. Popravde však nemám obavy z nej.

To z neho.

Mám obavy, že sa to dozvie Easton. Ublížim mu tým? Bude ho vôbec zaujímať, že tam idem?

Nezáleží na tom. Do mojich plánov viac nepatrí.

Dolieha na mňa prázdnota v mojej hrudi. Obtáča sa okolo mňa ako povraz a zarezáva sa až do krvi. Otvorím Eastonov profil na sociálnych sieťach. Ide o zvyk, ktorého sa očividne nedokážem zbaviť.

On. Kamaráti. Úsmevy. Sara.

Easton Albrey sa má dobre.

Ukončil strednú školu a doma mu spravili veľkú oslavu. Dostal možnosť robiť všetky veci, ktoré ľudia majú robiť pri rozlúčke so strednou. Vyvoláva to vo mne pocit, že mi prúd berie pôdu pod nohami. Vyvolá to vo mne nutkanie spraviť čosi, čo by som nemala.

Zavolám mu.

Moje prsty vytáčajú číslo, ktoré poznám naspamäť, odkedy ho dostal, no svoje utajím. Väčšina ľudí hovory z utajených čísel nedvíha, ale Easton áno, vždy.

Kým čakám, kedy sa v telefóne ozve jeho hlas, zadržiam dych.

„Haló?“ Znie rovnako, ako si ho pamätám. Hlboko a trochu chraplavo, akoby potláčal nejakú emóciu.

Neozvem sa.

A potom... potom počúvam, ako dýcha na druhom konci linky. Na druhom konci krajiny.

Chcem mu toho toľko povedať. O svojej absolventskej slávnosti, svojom otcovi, jeho mame, Tuckerovi, kalifornských plážach. Chcem počuť zvuky, ktoré vydáva, keď predstiera, že ma počúva.

Chcem vedieť, či bolo výškrtnúť ma zo života naozaj také jednoduché, ako to vyzeralo.

No úplne najviac ho chcem počuť vysloviť moje meno. Jediny raz.

Neurobí to, pretože to síce chcem, ale nie je to to, čo potrebujem. Namiesto toho mlčí. Skrátka tam je, dýcha.

Nádychy a výdychy.

Tiché a nemenné.

MOST CEZ RIEKU CHÝB

Taký vždy bol a súčasne nebol aj on sám. Easton je zvyk, ktorého sa nedokážem zbaviť. Pocit, ktorého sa nedokážem vzdať. Pravda, ktorú si pripúšťam len vo chvíľach najväčšej slabosti.

Napokon zavesím prvá.

Nie však pred tým, než vyplačem poslednú tichú slzu.

2

Jedenást' rokov

VŽDY, KEĎ SOM sa ocitla na zadnom sedadle policajného auta, bol so mnou Easton Albrey.

Leto prišlo do nášho mestečka skôr a obralo nočný vzduch o jemnosť jari. Taký druh tepla sa dal odohnať iba zvnútra. Vďaka zabudnutým drobným z otcových vreciek, ktoré som vylovila spomedzi matracov na gauči, som si našetrila dosť na ľadovú triešť z večierky.

Holé nohy mi viseli cez okraj strechy školy, zatiaľ čo sa svet hýbal pod mojimi topánkami. Priam som cítila, ako mi triešť farbí jazyk a zuby na jasnomodro, a pritláčala som si pohár z boku na krk.

Easton stál na chodníku a pozeral sa na mňa s hlavou zamyslene naklonenou nabok. Hnedé vlasy mal strapaté, čo však neskrylo ich štýlový strih, a jeho tmavé oči v tom svetle vyzerali takmer čierne. Chcela som odvrátiť pohľad, no odtiaľto som naňho mohla uprene hľadieť bez obáv.

Aj tak s tým začal on.

Pohľad na Eastona pripomínal pohľad do zrkadla v zábavnom parku, ak by dokázalo všetko zmeniť na úplný opak. On bol pevný; ja poddajná. Jeho široký úsmev sa páčil dospelým. Pri mne

nikdy nevedeli, čo robiť. Jeho oblečenie na sebe nemalo škrvny ani známky obnosenia...

„Ako si sa tam hore dostala?“ zavolať.

Odpila som si cez slamku, zatiaľ čo som hľadala slová. „Vyliezla som sem.“ Hlúpa odpoveď, ale nevedela som, ako sa s ním mám rozprávať. Napriek tomu, že sme celý život chodili do rovnakej triedy, sme si dovtedy vymenili iba pár slov.

Skúmavo na mňa pozrel. „Si dobrá v lezení?“

Nevedela som naisto, prečo sa pýta, no dokázala som si to domyslieť.

Len pred mesiacom som stála v uličke so sladkosťami v potravínach a zvažovala som krádež.

Všetky balenia vyzerali ako darčeky pod vianočným stromčekom. Jasné a žiarivé, s príslubom niečoho sladkého vnútri. Niečoho, čo som nemohla mať.

Všetci vždy mali lepší obed ako ja. Lepšie jedlo doma. Lepšie desiate. Mohli si dovoliť sladkosti pripomínajúce darčeky.

Tiež som si ich zaslúžila.

Keď som sa natiahla po tyčinku, do oka mi padlo čosi iné. Easton stál na konci uličky v hrubom kabáte a so zvedavým výrazom na tvári. Jeho tmavé oči pôsobili, akoby mi dokázal čítať myšlienky. Akoby vedel, že nemám dosť peňazí na to, aby som za tú tyčinku zaplatila.

Chvíľu som zvažovala, že si ju vezmem a budem sa dívať na jeho reakciu, na šok z toho, že sa niekto zachoval nesprávne. Namiesto toho som sa však zamyslela, čo by to urobilo *zo mňa*.

Zlodejku.

Od toho dňa som sa Eastonovi vyhýbala. Cítila som sa trápne a bála som sa, že uvidí dievča z obchodu, ktoré zvažovalo, že si vezme vec, za ktorú nemôže zaplatiť.

Keď sa ma Easton Albrey spýtal, či som dobrá v lezení, mala som povedať nie. Mala som ho ignorovať a sedieť na streche, až kým by som nedopila ľadovú triešť a noc by sa neochladila.

Namiesto toho som povedala áno.

Niečo na tom, ako sa na mňa pozeral, sebaistý už v jedenástich, spôsobilo, že som chcela so všetkým súhlasiť. A keď mi oznámil, že potrebuje moju pomoc, nedokázala som tým slovám zabrániť rozlítať sa mi v srdci.

Zliezla som zo strechy a stretli sme sa pred školou. Nezabezpečené okno na prvom pochodí viedlo do kancelárie, kde riaditeľ väznil jeho komiks.

Ukradli mu ho. Ukrivdili mu. Človek sa nemohol dostať do problémov za to, že si vzal naspäť svoj majetok.

Uverila som mu.

Keď som potom počula, že na nás niekto kričí, a Easton mi povedal, aby som utekala, zrejme som mohla bežať rýchlejšie.

No keď som zakopla za plotom, ktorý sme preskočili, Easton ma neopustil. A keď nás chytil policajt Thomas, zadýchaný a frustrovaný z toho, že nás musel naháňať, Easton sa pokúsil vziať vinu na seba.

„Kázal som jej, nech to urobí. Nie je to jej vina.“ Stál predomnou a bránil policajtovi vo výhlade. Jeho oblečenie voňalo po mydle na pranie. Chcela som sa za ním ukrývať i naďalej.

„East, vieš, že vás nemôžem len tak pustiť.“

East, nie Easton. Ako keby sa poznali.

Eastonove ramená sa pod tričkom pohli a naklonil sa dopredu. „Je to *môj* komiks.“

Nikdy som nepočula, že by sa niekto takto rozprával s dospelým. Ďalšia vec, v ktorej bol mojím opakom.

V tú noc sme však obaja skončili vzadu v policajnom aute. Viezli sme sa domov na nemilosrdných, tvrdých plastových se-

dadlách. A ja som vedela, že som sa stala tým, čím som byť nechcela.

Zlodejkou.

Easton na mňa v tme hľadel so zamračeným výrazom vytesaným na tvári. „Neboj sa,“ povedal. „Len zavolá našim rodičom a odvezie nás domov.“

Toho som sa obávala: že Easton uvidí môj dom. Že uvidí autá zaparkované na škvarobetónových tvárniciach, zarastený dvor, olupujúcu sa a opadávajúcu farbu.

Otočila som hlavu k oknu a sledovala kaleidoskop modrého a červeného svetla na budove školy.

Zboku ma na tvári ťažil Eastonov pohľad. „Naozaj si v tom dobrá.“

„V čom?“ spýtala som sa, hoci som vedela, o čom hovorí. *V kradnutí.*

„V lezení.“ Hrýzol si pery. Jeho pehy sa v tlmenom osvetlení zdali tmavšie.

Vnímala som, že sa mi kútiky úst dvíhajú do úsmevu. Ukázala som na dlhú jazvu na kolene. „Z preliezania ohrady okolo pastviny Wilsonovcov.“ Presunula som sa k ďalšej jazve na pravom predkolení. „Z preskakovania brány k pretekárskej dráhe.“

„A čo tamtá?“ ukázal na dlhú tenkú čiarku na mojom ramene. Zaváhala som. „Vyliezla som na strechu Walmartu.“

Podozrievavo sa na mňa pozrel, zrejme vycítil, že klamem, no neopravil ma. Lepšie ako vysvetľovať mu, že som sa raz musela vlámať do vlastného domu, lebo na mňa mama zabudla.

Dvere na strane vodiča sa otvorili a policajt Thomas so zafučaním vklzol dnu. „Nedarí sa mi dovolať tvojim rodičom, Ellis, ale hovoril som s tvojou mamou, Easton. Máš problém. Zase.“

Zase?

Policajt naštartoval a vydal dlhý povzdych, akoby bol vyčerpaný. Škola sa nachádzala iba niekoľko blokov od domu Albreyovcov, kam sme sa viezli v ťaživom tichu.

Eastonov dom pôsobil jasne dokonca i v tme. Mal bielu verandu, veľké okná s odostretými závesmi a vnútri sa hýbali ľudia žijúci život, z ktorého som zazrela len útržky. Žltá farba vyzerala veselo a pod verandou rástli obrovské kry gardénie. Počúvala som, ako pneumatiky zaškrípali na štrkovej ceste, spomalili a napokon zastali.

Z vysokého okna vedľa dverí vykukla kučeravá blondáva hlava. Tucker Albrey. Chodil síce iba o ročník vyššie ako ja a Easton, ale pôsobil oveľa staršie. Začula som, ako ho dospelí označovali za *predčasne zrelého*, no nechápala som, čo to znamená. Tucker zmizol a ja som cez okno sledovala, ako sa Eastonova matka s rukami vbok a ohňom v očiach odlepila od kuchynskej linky.

Otvorili sa vchodové dvere a Easton zastonal, keď sa celá jeho rodina vyhrnula na cestu. Dvaja chlapci sa ponáhľali k oknu a ja som sebou inštinktívne trhla. Stáli tam, hľadiac na zadné sedadlo ako na zvieratá v zoo.

„Sandry. Ben.“ Policajt Thomas pozdravil pána a pani Albreyovcov. „Prišiel som vám odovzdať vášho delikventa.“ V jeho podaní to vyznelo ako vtip. „Musím zaviezt' malú Trumanovú domov.“

Pani Albreyová strelila očami naspäť k autu. „Ellis? Truovu dcéru?“ Eastonova matka vyslovila moje meno, ako keby ma poznala. „Netušila som, že bol East s ňou.“

Policajt Thomas prikývol a potom zaúpel. „Lozí ako pavúk.“ „Volali ste Truovi?“ Napriek teplému počasiu si prekrížila ruky na hrudi, akoby jej bolo chladno.

„Nedarí sa mi s ním spojiť.“